Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Generalconferencen i Saltsøstaden.

(Fra „Deseret News.“

(Fortsat fra Side 265.)

Tirsdag den 7de Kl. 10 Formiddag.

Psalmen: „Zions Taarne sig snart ville hæve,“ blev afsungen. Bøn af Ældste Ezra T. Benson. Derpaa blev Psalmen „O kom, lad os synge,“ afsungen.

Ældste John Taylor talte i Korthed om det, som er blevet udført af de Hellige i Løbet af de 38 Aar, der ere henrundne siden Kirkens Oprettelse, med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse og Udspredelsen af Kundskab og Sandhed iblandt Menneskeslægten. De Grundsætninger, vi have forkyndt, saavel som dem, der endnu ikke ere blevne fremsatte, ere ikke nye, saaledes som Mange i Verden sige, men ere ligesaa evige som Himlene og synes kun nye for det vanslægtede Menneske, der er nedsunket i Uvidenhed, saa at det ikke kan fatte Guds Hensigter eller forstaae Sandheden. Evangeliet er blevet aabenbaret for at opreise dem, som ville adlyde det, fra den Nedværdigelse, i hvilken det finder dem, og det vil tilsidst lede dem til Salighed og Ophøielse. Vi have været saa indhyllede i Uvidenhed og Synd, at det ofte er vanskeligt at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, Godt og Ondt, Lys og Mørke. Mange troe, at de have den fuldkomneste Ret til at gjøre, som de selv bedst synes med Hensyn til deres Mad og Drikke samt Paaklædning, uanseet hvor skadeligt det end maatte være. Som handlefrie Væsener, som Medlemmer af Samfundet, som Væsener, der ere begavede med Evne til at forplante vor Slægt, have vi ingen Ret til at gjøre Noget, som kan skade vore Legemer, forkorte vort Liv eller forlede os til at gjøre Uret. Vi ere ansvarlige for Gud, hvis vi misbruge de Tabernakler og Evner, som Gud har begavet os med, og vi ere ansvarlige for det Samfund, af hvilket vi ere Medlemmer, for det vi gjøre mod samme, og vi have ikke nogensomhelst Ret til at forplante Sygdomme og Svagelighed til vort Afkom. Han talte om Hjemmefabrikata,

og anførte Frankrigs og Storbritanniens Exempel og sagde, at det netop var disse Landes overordentlige Industri, Indvaanerne tilskreve deres Storhed som Nationer betragtede. Dersom vi ønske at blive uafhængige, maae vi selv frembringe vore Fornødenheder. Præsident Young har anviist Veien for Bomuldsdyrkningen og for Oprettelsen af Bomulds- og Uldfabrikker samt andre Industrigrene, og hans Exempel er blevet fulgt. Nu har han sat sig i Spidsen for Silkeavlen. Det er en Pligt, der paahviler de Hellige, at ophøre med at efterligne Verdens Daarskaber, og de skulde derimod leve som Guds Tjenere og Tjenerinder, adlyde hans Love og alvorligen bestræbe sig for at følge det Exempel, der er sat for dem i den Begyndelse, som er gjort for selv at frembringe vore Fornødenheder.

Ældste Ezra T. Benson bar Vidnesbyrd om den Glæde, han havde nydt ved at adlyde Evangeliet. Han hentydede til de Bestræbelser, der ere gjorte for at indsamle de Hellige i dette Aar, og raadede til at fortsætte dermed indtil det paabegyndte Værk var fuldendt. Han formanede de Hellige til at beflitte sig paa Retfærdighed og til at lytte til Herrens Ord, saa at deres Ønsker kunde blive opfyldte, og de i Sandhed kunde blive Guds Hellige. Idet han anbefalede, at man skulde afholde sig fra ophidsende og hed Spise, anførte han som Exempel Tilfældet med Daniel og hans Medbrødre i Babylon, hvilke afsloge at nyde Noget af de rige Retter, der bragtes fra Kongens Pallads, men alligevel saae godt ud og trivedes ved de simple Næringsmidler, de nøde. Andre Exempler bleve anførte for at vise Gavnligheden af at afholde sig fra stærke Drikke og af at nyde sund og nærende Føde. Det Værk, vi have at udføre, er bindende for enhver Sidste-Dages Hellig. Vi maae adlyde Himmelens Fordringer, rense os selv og udføre de Raad, som gives os fra Herren formedelst hans Tjener, Præsident Young.

Psalmen: „Al Jorden udbryder med frydefuld Røst,“ blev afsungen. Bøn af Ældste George Q. Cannon.

Kl. 2 Eftermiddag.

Ved den Tid Forsamlingen skulde begynde, var den umaadelige Bygning saa overfyldt med Mennesker, at et stort Antal maatte staae.

Afsyngelsen af Psalmen: „I, vor Guds Igjenløste,“ Bøn af Ældste Orson Hyde. Psalmen: „Stor Herren er og underfuld.“

Ældste Orson Hyde udtrykte sin Taknemmelighed mod Gud, fordi han havde Leilighed til at være sammen med og til at tale til en saa stor Forsamling. Han talte om Viisdomsordet og navnlig om, at man burde ophøre med at bruge Svinekjød, saasnart man kunde faae sundere Næringsmidler istedet. Ligeledes skulde man søge at faae større Afvexling end hidindtil med Hensyn til den daglige Spise. Han vilde saaledes nævne eet Næringsmiddel: Riis. Det Slags af denne Sædart, som fordrer høitliggende Marker, kan med Fordeel dyrkes her. Vi skulde mere lægge os efter Frugtavl og dyrke flere Sorter, saa at vi kunde have friske Frugter hele Aaret igjennem. Han talte nogle Ord om dette Aars Emigration og opmuntrede de Hellige til med aabne Hjerter og Hænder at træffe Forberedelser til at møde Emigranterne ved Enden af Jernbanen for at bringe dem herop.

Ældste Hyde talte om Hjemmefabrikata og gav sine Anskuelser om denne Sag tilkjende ved et praktisk Exempel. Garnet til de Klæder, han var iført, og i hvilke han stod og prædikede, var spun-

det af hans egen Familie, der ligeledes havde vævet Tøiet til samme, og af den Grund, sagde han, glædede han sig ved at bære dem. Han opmuntrede de Hellige til at lægge sig efter Silkeavl, og sagde, at han nærede et godt Haab med Hensyn til Fremtiden, uagtet man kunde vente mere end en rundelig Forsyning med Græshopper. Han troede, at Herren vilde bevare sit Folk, om han end vilde tugte det lidt, for at det kunde lære at agte paa de Raad, som gives det til dets nuværende og tilkommende sande Vel. Han formanede de Hellige til at følge de Raad, som i denne Conference vare blevne givne i Henseende til Valget af Næringsmidler.

Ældste Orson Pratt sagde, at de Sidste-Dages Hellige havde sluttet Pagt med Herren for at tjene ham, ikke blot for en Tid, men for bestandig, og saaledes skulde vi udføre hans Villie, saasnart vi fik Kundskab om samme, enten det saa var befalet eller ikke. Viisdomsordet var paa Grund af Menneskenes Svaghed ikke blevet givet som Befaling, dengang det blev aabenbaret, thi hvis det var blevet befalet, vilde de hellere have paadraget sig den Straf, som følger af Ulydighed, end at de vilde have adlydt det. I afvigte Februar Maaned vare fem og tredive Aar henrundne siden Viisdomsordet var blevet givet, og det var nu Tid, at vi lærte at gjøre Guds Villie saavel i denne Sag som i Henseende til enhver af Guds Befalinger, saasnart vi fik Kundskab om samme.

Taleren dvælede længe angaaende det Forhold, der er mellem den dyriske Skabelse og Menneskeslægten, og angaaende Aarsagen, hvorfor Dyrene bleve skabte. Han anførte flere Skriftsteder og Aabenbaringer for at vise, at de ere blevne skabte for at benyttes med Omhu og Indsigt og ikke for at ødelægges, naar det ikke er nødvendigt. Hvis vi blot for Morskabs Skyld dræbe de vilde Dyr, der ere rundt omkring os, og hvilke kunne tjene os til Føde, kan det let hænde, at den Dag vil komme, da vi vilde være glade, om de øde Sletter vare opfyldte med dem. Under den herlige Fredens Tid, som vil indtræde under Millenniet, ville de umælende Dyr tabe deres Vildhed og Rovgjerrighed, og vi skulde betragte dem som Gud vor himmelske Faders Skabninger og aldrig dræbe dem uden Nødvendighed.

Sang af Choret og Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Onsdag den 8de Kl. 10 Formiddag.

Psalmen: „Hvilke underfulde Ting vi nu betragte," blev afsungen. Bøn af Ældste Erastus Snow, hvorefter fulgte Psalmen: „Opmuntre Dig, afsted med Glæde."

Ældste Erastus Snow talte om deres Daarskaber, som, uagtet de ere blevne indsamlede til disse Dale fra Nationerne, dog lade sig lede paa Afveie formedelst Jordens forgjængelige Skatte, og blande sig med de Ugudelige for at søge efter Guld og andre ædle Metaller; de bortkaste den kostelige Perle, de have fundet, for Ting, der kun ere af ringe Værd, og om de end kunde komme i Besiddelse af det, de ønske sig, maae de dog igjen forlade det, uagtet de have opoffret saa Meget derfor. Alt er for de Hellige, og omendskjøndt Modstanderen igjennem Aarhundreder har havt denne Verdens Rigdomme i Besiddelse, er dog Guds Folk de retmæssige Arvinger dertil, og de ville blive givne til dem, som forblive trofaste. Hvor taabeligt er det ikke af dem at søge at erhverve sig Jordens Skatte ad Veie, der ere forbudte af Herren! En meget udbredt Fabrikvirksomhed og Frembringelsen

af Artikler, der ere virkelig nyttige og værdifulde, ere af et uendeligt større Værd end Opdagelsen af hvilketsomhelst Antal Guld- og Sølvminer.

Han raadede dem, som endnu ikke havde meldt sig for at blive Borgere af de Forenede Stater, at gjøre det, saa at ogsaa de kunde afgive deres Stemme, naar Tiden kommer, at Beboerne af dette Territorium faaet Ret til at have en Stemme med ved Valgene af Landets Styrere.

Han talte om dette Aars Emigration og opmuntrede til at fortsætte med det paabegyndte Værk. Istedetfor at frygte for Græshopperne skulde vi øve Tro paa Gud, som kan lede deres Bevægelser. Vi ere blevne prøvede paa denne Maade tidligere, og hvis vi skulle blive det igjen, er Alt ret; lader os blive kloge af Erfaring. Taleren anbefalede at vise Menneskekjærlighed mod Lamaniterne. Omendskjøndt vilde, blodtørstige og grusomme, have de dog et Værk at udføre i Fremtiden, og de ere bevarede af Herren i dette Øiemed. Men alle de, der ere udsatte for Indianernes Overfald og Plyndringer, skulde beflitte sig paa den størst mulige Aarvaagenhed, og paa samme Tid skulde de søge at nære ædelmodige Følelser mod dem og behandle dem med Skaansel.

Han talte paa en særdeles interessant Maade om Tilstanden i Settlementerne i Syden og berettede, at de, som i afvigte Efteraar vare dragne ned til St. Thomas havde det godt. Mange af dem, der droge til St. Joseph, lode sig forlede til at drage længere op langs med Floden for at nedsætte sig, men de bleve skuffede i deres Forventninger og kom tilbage igjen, hvilket satte dem Noget tilbage, men nu tegner det til, at de begynde at faae det godt. Han raadede dem, som i afvigte Efteraar vare kaldte til at tage derhen, men endnu ikke havde gjort det, til trofast at udføre deres Mission, paadet de kunde være nyttige Redskaber i Herrens Haand og meeddeelagtige i at fremrulle hans Værk.

Præsident H. C. Kimball sagde, at hvis Nogen ønskede at see et Mirakel, behøvede han blot at betragte den Forsamling, der var foran ham, og skue tilbage paa denne Kirkes Fremvæxt fra den Tid af, da alle dens Medlemmer kunde faae Plads til at sidde i et lidet Værelse, og vi voxe fremdeles hurtigt i Antal. Han formanede Forældrene til med Omhu at vaage over deres opvoxende Sønner og Døttre. De skulde alle regelmæssig besøge Forsamlingerne, lære at forstaae Sandhedens Gruudsætninger og blive opdragne saaledes, at de kunde blive til Gavn for Samfundet. Han syntes godt om, at unge Mænd blive ordinerede til Præstedømmet, paadet de kunde komme til at lære at kjende Kraften og Vigtigheden af den Velsignelse, der saaledes var bleven dem tildeel. Eliæ Aand og beseglende Magt er hos Præsident Young til at sammenbinde Fædrene og Børnene, at de kunde blive Eet, og at det hele Folk i Forening kunde udarbeide dets Saliggjørelse. Vi skulde alvorlig beflitte os paa at frelse vort Afkom, thi den, som ikke kan frelse sine Børn — sin Familie, kan heller ikke frelse sig selv.

Afsyngelsen af Psalmen: „Vor Konge er opstanden, Halleluja;" Bøn af Ældste Ezra T. Benson.

Eftermiddag Kl. 2.

Psalmen: „Kom, Du Kongernes Konge," blev afsungen. Bøn af Ældste Lorenzo Snow, og derefter blev Psalmen: „Jeg vil synge om Herrens Miskundhed," afsungen.

Præsident B. Young foreslog for Conferencen, at de Hellige opholde i deres Bønner det første Præsidentskab og de tolv Apostler, og Ældste George Q. Cannon foreslog Kirkens øvrige Authoriteter til Opholdelse. Forslagene bleve fremsatte i følgende Orden og eenstemmig vedtagne, nemlig:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon og Joseph F. Smih som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere.

William Eddington, John T. Caine, John L. Blythe, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas E. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Peter Nebecker og Charles S. Kimball som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardie og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum, og Warren Hardie og Charles S. Gram hans Raadgivere.

Brigham Young som Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells som Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angell, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer for det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Derpaa bleve Navnene paa følgende Brødre, som bleve kaldte til at gaae paa Mission for at prædike Evangeliet, oplæste for Conferencen og Votum taget for at see, om de Hellige vare villige til at opholde dem ved deres Tro og Bønner, hvilket blev eenstemmig vedtaget, nemlig: Lewis Grant fra Sessions Settlement, M. F. Farnsworth fra Saltsøstaden, Wm. C. Thomas fra Brigham City, Wm. Jackson Bell fra Provo City, George Teasdale fra Saltsøstaden, Haden W. Church fra St. George, Owen Dix fra St. George, John Hawley fra Pine Valley, Newton Adair fra Washington, James E. Fischer fra Provo Valley, John Abiston fra Cache Valley, Hans Peterson fra Hyrum i Cache County, Lucius Peck fra Saltsøstaden, Q. H. Riggs

fra Saltsøstaden, Lyman Shaffer fra Provo City, John Hindley fra Saltsøstaden & American Fork, Peter Nebeker fra Saltsøstaden, Theodore B. Lewis fra Cottonwood i Saltsø County, Edmund Eldredge fra Coalville, Josiah M. Ferren fra Ogden Valley, Hyrum B. Clemons fra Coalville og William Howard, sen. fra Big Cottonwood.

Præsident Young gav derpaa alle de unge Brødre, der vare over tyve Aar gamle, den Mission at gifte sig og at berede sig et Hjem, og de unge Søstre raadede han til at lære Huusholdning og andre huuslige Sysler. Ligeledes anbefalede han dem at oprette Foreninger til Silkeavlens og andre nyttige Foretagenders Fremme — samt til at forskaffe sig Straa og selv at forfærdige saavel Mands- som Fruentimmerhatte. Han belærte Mødrene, hvorledes de skulde vaage over deres Børn, og formanede dem til bestandig at holde dem rene og nette, samt paalagde Biskopperne at foreholde de Hellige disse Raad. Han belærte Forsamlingen angaaende forskjellige Anliggender i det daglige Liv, og viste de Unge, som han raadede at gifte sig, hvorledes de kunde danne sig et hyggeligt, behageligt og lykkeligt Hjem. Han talte paa en interessant Maade om kunstig Fiskeavl, Opdrætning af Fjederkræ, Faareavl, Dyrkningen af Hør og andre Anliggender vedkommende Landhuusholdningen.

Under sine Bemærkninger raadede han Brødrene indstændigen til ikke at gaae til Minerne for at søge efter Guld, men at blive hjemme og passe de Forretninger, de have at udføre, og da vilde de blive velsignede.

Ældste Lorenzo Snow talte i Korthed om de Raad, som vare blevne givne og om det, der udkrævedes af os, ligesom han paaviste Ligheden mellem de Fordringer, der stilledes til os, og dem, som fremsattes for gamle Israel. Hensigten dermed i begge Tilfælde var, at de, der manglede den fornødne Indsigt, skulde lære at sørge for sig selv, og det paa en saadan Maade, at de kunde tilbringe et behageligt og lykkeligt Liv. Han talte om Evangeliets ophøiede Grundsætninger og udviklede i et længere Foredrag de sørgelige Følger, det har, at gaae til Guldminerne.

Psalmen: „See, Hedningelænken er bristet," blev afsungen af Choret.

Conferencen adjourneredes til førstkommende 6te October Kl. 10 Formiddag for da igjen at sammentræde i det nye Tabernakel. Taksigelse af Ældste George A. Smith.

Edward L. Sloan,
Conferencens Skriver.

Hungersnød og Bevæbning.

(Fra „Millennial Star."

For nylig har følgende Brev været indrykket i „The Morning Star":

Min Herre! Nu i vore Dage er der i alle Dele af Europa o aldeles forskjellige Slags Kjendsgjerninger, der uvilkaarligen paatrænge sig vor Opmærksomhed, men desuagtet er der Faa, som agte paa den nære Forbindelse, der existerer

mellem disse to Fakta. Det første af disse er nemlig den skrækkelige Nød, som hersker iblandt de store Masser af Befolkningen i næsten alle europæiske Lande, og det andet er de uhyre og stedse større og større Udrustninger, som Regjeringerne i de forskjellige Stater foretage baade med Hensyn til deres Armeer og Flaader.

Det er længe siden, at et saa almindeligt og bittert Jammerskrig er opsteget til Himmelen fra alle Verdensdele, som netop nu for Tiden. Om den almindelige Nød og Elendighed, som hersker i vort eget Land (England), behøver jeg ikke at tale. Saavel Deres eget Blad som Pressen i Almindelighed indeholder den ene Dag efter den anden overflødige Beviser i saa Henseende. Mænd, Qvinder og Børn omkomme af Hunger midt iblandt os, og Tusinder af retskafne og arbeidsomme Mennesker, som ikke kunne faae Noget at bestille, uagtet de trygle derom, see sig tvungne til at tage deres Tilflugt enten til det almindelige Fattigvæsen eller til deres Medmenneskers Goddædighed for paa en kummerlig Maade at kunne opholde Livet, og duelige Haandværkere ere ofte glade ved at tage fat paa det allersimpleste Arbeide for en nok saa ringe Dagløn for at undgaae at omkomme af Hunger.

Hvis vi reise over til Frankrig, møder den samme Elendighed os der allevegne. Jeg vil ikke tale om den skrækkelige Hungersnød og Sygelighed, som hersker i Algier, hvorom Erkebiskoppen dersteds siger, at „ifølge Beretningerne, der ingenlunde ere overdrevne, beløber Offrenes Antal sig i de sidste sex Maaneder til over 100,000." Vi læse om, at der i Paris gives tyve ved Goddædighed oprettede Kjøkkener, hvorfra der daglig uddeles fra 40,000 til 50,000 Portioner Mad, medens Stadens Authoriteter skjænke store Qvantiteter af Brændsel og Brød til de Trængende for at de ikke ganske skulle omkomme.

Bestyrerne for det offentlige Fattigvæsen i Paris have fra Indenrigsministeren faaet et Bidrag af næsten 400,000 Fr., og endda have de al deres Omtanke behov for at faae de forhaanden værende Midler til at strække til. I Provindserne er det ikke bedre. I „Avenir National" stod der for kort Tid siden at læse: „De sørgeligste Nyheder indløbe fra alle Dele af Landet. Det er nu ikke længere Lyon, Nantes, Rouen og Roubaix alene, der ere hjemsøgte af Nød og Elendighed, men det Samme er Tilfældet paa mange andre Steder. „Gironde" underretter os om, at i Boudeaux har Antallet paa de Fattige, som offentligt fordre Brød eller Arbeide, naaet en næsten utrolig Høide. Man har derfor anseet det for nødvendigt at forboble Skildvagterne ved Raadhuset og at sætte en stærk Politivagt ved Hovedindgangen, som bestandig er omgiven af den forhungrede Mængde. I Lille, Auxerre, Limoges og mange andre Steder have ogsaa Authoriteterne anseet det for nødvendigt at træffe overordentlige Forholdsregler."

Hvis vi begive os over til Preussen, hvad finde vi saa? De sidste Beretninger, vi have fra Ostpreussen, findes i et Brev fra Danzig, hvilket netop er indrykket i vort Blad. Deri hedder det: „Der hersker den skrækkeligste Nød baade i Stæderne og Landdistrikterne, og hvis ikke Staten kommer de af Hunger Lidende til Hjælp, kan man vente den yderste Elendighed. I Conitz, Buchens og Buckim hersker der ligeledes den største Jammer." Kölner-Zeitung omtaler, at Antallet paa de Familier, som forlange Hjælp, beløber sig til 3,500, der ere adspredte over fem og tredive Distrikter. Sundheds-Commissionen paa et af disse Steder har publiceret et Brev, som gjend [illegible] officiell

Blade, der paastaae, at Beretningerne om den herskende Elendighed ere meget overdrevne. „Nøden," tilføier denne Meddelelse, „er ubeskrivelig; Mænd, Qvinder og Børn ligge sammenpakkede paa et Straaleie i Skovene. Mange blive angrebne af Typhus, medens den langt overveiende Deel er færdig til at døe af Hunger." Imidlertid er det ikke i denne Deel af Riget alene, at Nøden føles. Berlinerbladet „Zukunft" siger for en fjorten Dages Tid siden: „Elendigheden i Ostpreussen er ikke et eneståaende Phenomen, thi den samme Nød hersker i en større eller mindre Grad i forskjellige Dele af Monarkiet. I de rigeste Egne og i de største Stæder hører man Klager, som man før ikke har hørt Noget til i umindelige Tider. Communerne have en Trang at kjæmpe imod, som er nærved ganske at ødelægge dem. Skatternes Inddrivelse ved Tvangsmidler, hvilket forhen var en Sjeldenhed, hører nu til Dagens Orden. Alle Forretninger ere standsede; Arbeidsherrer enten afskedige deres Folk eller formindske deres Dagløn; mange Familier see sig nødte til at indskrænke deres Huusleilighed og til at formindste Antallet paa deres Tjenestefolk; Nød og Elendighed ere Ord, som man høre allevegne. Om Nøden end ikke er naaet til den samme Grad som i Ostpreussen, truer den dog alle Dele af Staten, og i Løbet af nogle Maaneder kan den lede til de samme sørgelige Følger som dersteds.

Gaae vi længere mod Øst, ville vi faae den samme Tilstand at see. „Tilstanden i Galizien," siger Moskaus Tidende, „er som en Følge af den daarlige Høst høist skrækkelig. Befolkningen trues af Hungersnød. Provindsens Repræsentation har i Wien ansøgt om et Laan af en Million Gylden, men de østerrigske Finantser ere i en saa daarlig Forfatning, at Ansøgningen ikke kunde blive bevilget."

For det forhungrede Folk i Finland have flere Foreninger indsamlet frivillige Bidrag, og i et Bønskrift, som de nu atter have udstedt om Hjælp, citeres et Brev fra den britiske Consul i Helsingfors, Hr. Campball, der udkaster et sørgeligt Maleri over Tilstanden i denne Provinds. „Høsten," siger han, „har iaar ganske slaaet feil i Storfyrstendømmet, og jeg forsikkrer Dem, at jeg mangler Ord til at beskrive den Nød, de Lidelser og den Sygelighed, som hersker i dette ulykkelige Land fra den ene Ende af samme til den anden. Islandsk Mos, Fyrrebark og Ertehalm, der males tilsammen og blandes med lidt Meel, er det eneste Næringsmiddel, Moderen har at give sit Barn, og den eneste Spise, som Mennesker i Tusindviis kunne vente sig for flere Maaneder."

Disse Exempler ere kun de udvortes Symptomer paa den almindelige Nød og Elendighed, som i større eller mindre Grad hersker over hele Europa. Allevegne fra indløber der Beretninger om Standsning i Handel og Vandel, om Mangel paa Credit og om Usikkerhed i alle Forretninger, og „Menneskenes Hjerter forsmægte af Frygt og for de Tings Forventelse, som komme over Jorden."

Og hvad gjøre nu Regjeringerne i det trængende, lammede og forhungrede Europa midt under al denne Nød? De ere med en feberagtig Iver ifærd med at udruste deres Armeer og Flaader, at anskaffe riflede Kanoner, Minierifler og Chassepotgeværer i Millionviis, med at bygge Pandserskibe og anlægge nye Fæstninger, medens de udlove og bortgive store Summer for Opfindelsen og Forfærdigelsen af Helvedesmaskiner og andre Krigsredskaber, som kunne anrette de størst mulige Ødelæggelser paa Liv og Eiendom. Under-

saatterne bede om Brød, og man giver dem Kugler; de anholde om en ordentlig Skoleundervisning for deres Børn, og man byder dem almindelig Værnepligt og Øvelse i Vaabenbrug. Om end de forskjellige Næringsveie forfalde, saa er dog den Kunst at udgyde Blod i en trivelig og blomstrende Forfatning. Medens Millioner iblandt Folket ere nærved at omkomme af Kulde, Nøgenhed, Hunger, Sygdom og Fortvivlelse, maae dog i hvert Tilfælde store Skatter uden Skaansel udpresses af deres Slid og Vindskibelighed til at underholde de forskjellige Staters store Armeer og til at bestride Udgifterne for Fabrikationen af Mordvaaben. Om Bønderne i Østpreussen ere nødte til i Hobeviis at ligge i Skovene paa et Straaleie og ere færdige til at døe af Hunger og Feber, kan dog Grev Bismark til deres Trøst fortælle dem i deres sidste Øieblikke, at han snart skal faae anskaffet den nye Chasepotriffel til den preussiske Armee. Naar Befolkningen i Sydfrankrigs Stæder stimle sammen omkring Raadhusene i saa store Masser for at fordre Brød, at man har maattet holde dem tilbage ved en fordoblet Politimagt, kan Marschal Neil underrette dem om, at der er sørget for Frankrigs Ære og Værdighed paa en Maade, som vil tvinge næsten ethvert vaabendygtigt ungt Menneske i Landet til at forrette Militairtjeneste. Om der gives Titusinder iblandt vore Arbeidsfolk, som neppe kunne fortjene saa Meget, at de kunne holde Hungersnøden fra Døren, vilde det dog ikke være en uudsigelig Trøst at høre fra Sir John Buckingtons eller hans Høivelbaarenhed F. L. Corrys Mund, at vi have den smukkeste Pandserflaade i hele Verden, naar vi blot havde den ringeste Vished om, at den kunde flyde eller udholde en Kamp, om det skulde behøves, eller at de Kanoner, som ere blevne anskaffede til den, kunde være til nogen Nytte, naar det virkelig skulde gjælde?

Udgifterne ved de europæiske Udrustninger have nu naaet en saa uhyre Størrelse, at det næsten er utroligt. I en Artikel, som var indrykket i „Economist“ for nogle Uger siden, anslaaer Forfatteren, at der medgaaer 200,000,000 Lst. om Aaret, deri indbefattet Tabet af den Arbeidskraft, som hidrører fra Udskrivningen til de forskjellige Armeer og Flaader. Saa stor denne Sum end er, troer jeg dog, at den er ansat meget for lavt. M. Larroque, som med Omhu har studeret denne Sag i en lang Aarrække, anslaaer i sit Værk „De la Guerre et des Armees Permanentes“ Beløbet til over 260,000,000 Lst. om Aaret.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Raad og Lærdomme, givne i Generalconferencen i Saltsøstaden.

(Fra „Millennial Star.“)

De Sidste-Dages Hellige gjøre hurtige Fremskridt i Alt, hvad der kan bidrage til at gjøre et Folk forstandigt, stort og lykkeligt. Deres nuværende gunstige Om-

stændigheder ere en Følge af deres Beredvillighed til at adlyde de fra Himmelen inspirerede Raad, som gives dem af deres Ledere. Deres Fremadskriden staaer i Forhold til deres Lydighed. En nøiagtig Jagttagelse af de Raad, der gives af Kirkens Autoriteter, har altid bragt Velsignelse og Held, medens Ulydighed bestandig har ført det Modsatte med sig. Dette beviser, at Kirkens Ledere ere forstandige Mænd, og at deres Raad ere Herrens Ord.

Et af de bedste Svar, som kan gives med Hensyn til de falske Rygter, der ere udbredte angaaende disse Guds Tjeneres Karakteer og Hensigter, indbefattes i de Raad, som af dem bleve givne i Generalconferencen i Saltsøstaden. De Taler, der ved denne Leilighed bleve holdte af Præsident Young og de Tolv, ere fulde af store og herlige Sandheder. Det er ikke blot Bestræbelser efter at holde smukke og vel gjennemtænkte samt med skjønne Tanker og blomstrende Sætninger prydede Foredrag, men det Hele er opfyldt med himmelske Grundsætninger, og Alt er tydeligt, sundt og anvendeligt i det daglige Liv. Hvis nu de Hellige, som ere saa høilig begunstigede, at de have Leilighed til at lytte til saadanne Raad og Lærdomme, ville sætte dem i Udøvelse i det praktiske Liv, er der ikke Noget under Himmelen, som kan hindre dem fra at blive en stor Nation.

En stor Forskjel, der existerer mellem Jesu Christi Lære og de menneskelige Religionssystemer, er den, at medens de, som bekjende sig til disse, blive henviste til en Tilstand, man kalder Sjælens Salighed i en ubekjendt tilkommende Tilværelse, er hiin afpasset efter Menneskets virkelige Stilling, saaledes som det er — et Væsen, der bestaaer baade af Legeme og Aand, medens samme Religion bringer det Velsignelser og Salighed baade i timelig og aandelig Henseende ogsaa i dette Liv — som en Grundvold at bygge paa gjennem al Evighed.

De Raad, der bleve givne paa Generalconferencen, vare af denne Beskaffenhed. Der blev viist de Hellige, at Evangeliet ikke alene lærer dem at bede og prædike, men ogsaa hvorledes de kunde nyde Livet og forlænge det paa Jorden, hvorledes de skulle opdyrke Avlsgaarde, bygge Huse og Stæder, plante Træer, pryde og forskjønne deres Eiendomme og benytte de Hjælpemidler, som Naturen er saa rig paa, til deres eget Gavn og Bedste. De bleve belærte angaaende, hvorledes de kunde bevare og udvikle saavel deres Legemskræfter som Aandsevner — om hvad de skulde spise, drikke, eller afholde sig fra for at befordre Sundheden og opnaae en høi Alder. De bleve raadede til at afstaae fra Brugen af alle ophidsende Sager. Der paavistes, at saavel The, Kaffe som Tobak og Spirituosa ere skadelige for Legemet og ikke bestemte af Gud til at bruges paa den Maade, som det nu i Almindelighed er Tilfældet. Ligeledes bleve de Hellige tilraadede at ophøre med at nyde Svinekjød, og overhovedet til at benytte ethvert Slags Kjød med Sparsomhed. Det blev paaviist, at alt unødvendigt Slagteri af Dyr var mishageligt for Gud, og at Menneskene engang vilde komme til at aflægge Regnskab før Alt, hvad han har betroet dem. Dyrkningen af Riis og forskjellige Slags Frugter samt kunstig Fiskeavl og Opdrætning af Fjederkræ blev indstændig tilraadet og den fornødne Veiledning given om hvorledes man skulde udføre dette paa en hensigtsmæssig og fordeelagtig Maade.

Hensigten med disse Raad var ikke alene, at de Hellige skulde bevare deres egen Sundhed, men at de kunde bibringe deres Afkom den uvurdeerlige Velsignelse: en sund og stærk Constitution. Ligesom Følgerne af de Synder, Forældrene have

begaaet imod Naturen, nedarves paa deres Børn, saaledes blive ogsaa de Velsignelser, der udflyde fra en punktlig Iagttagelse af Livets og Sundhedens Love, overførte paa deres Afkom, og Frugterne af disse Raad vilde ikke alene vise sig i denne, men i kommende Generationer iblandt Guds Folk.

Utah er omgivet af Guldminer, hvor de „ædle Metaller" findes i Overflod, men der paavistes, at Guld i og for sig selv ikke er virkelig Rigdom, og at Nationerne havde opnaaet deres Storhed formedelst Agerdyrkning og Fabrikdrift, og ikke ved Guldgravning. De Hellige bleve derfor raadede til at forblive hjemme og arbeide for at uddrage saadanne Ting fra Elementerne, som kunne bidrage til at gjøre Livet lykkeligt og behageligt. De bleve belærte angaaende Opelskningen af Morbærtræet og Silkeormen og raadede til at lægge sig efter Silke- og Faareavl samt Bomuldsdyrkning og til at anlægge Silke-, Bomulds- og Uldfabriker. De bleve opmuntrede til at søge at blive et uafhængigt Folk, som selv kunde tilveiebringe sine Fornødenheder, uden at disse skulde indføres fra andre Steder, hvorfor det anbefaledes at fabrikere Alt, hvad de behøvede til deres eget Brug, ligesom de raadedes til at bestræbe sig for, at deres Frembringelser kom til at opnaae den størst mulige Fuldkommenhed.

Paa samme Tid, som de bleve belærte angaaende de timelige Anliggender, bleve de ogsaa underviste om deres Pligter mod Gud og mod hverandre indbyrdes. De bleve indstændigen raadede til at helligholde Sabbathsdagen, til hver Dag at leve saaledes for Gud, at de altid kunde have hans Aands Veiledning, til at afsky Kiv og Trætte og til at sørge for deres Børns Underviisning og Opdragelse i Herrens Frygt og Formaning. Ligeledes bleve de raadede til ikke at glemme deres fattige Brødre og Søstre i fjerne Lande, medens de selv nøde Frihedens og Overflødighedens Velsignelser, men med gavmild Haand at meddele af det, som Gud havde betroet dem, til at bringe de Hellige i Adspredelsen ud af deres Trældom og Fattigdom, saa at ogsaa de kunde blive deelagtige i de samme Goder, som de selv nøde.

Dette er i Korthed Hovedindholdet af de Raad og Lærdomme, som bleve fremsatte og udviklede af Præsident Young og de Tolv i sidst afholdte Generalconference. Hvis de Hellige ville følge saadanne Lederes Raad og Formaninger, hvorledes kan det da slaae feil, at de jo maae komme til at opnaae sand Lykke, Viisdom og Storhed? Verden forundres over deres usædvanlige Held og uforlignelige Fremadskriden, og vel maa den gjøre det, thi „Mormonismen" er i Sandhed „et unnderfuldt Værk og et Under." Den udspreder ikke alene Lys og Sandhed til alle Verdens Kanter, men i de Helliges Hjem fremmer den Alt, som er godt og roesværdigt; den udfrier de Fattige fra Hunger og Undertrykkelse, gjør dem uafhængige og frie samt udpeger Veien til hele Menneskeslægtens Oplysning og Gjenfødelse. Og Aarsagen til dens forbausende Fremadskriden kan kun forklares derved, at Gud er dette Værks Ophav og Styrer, at hans Aand inspirerer Kirkens Ledere og hans Velsignelse kroner de Helliges trofaste Bestræbelser.

Naar vi betragte de hurtige Fremskridt, som de Hellige i Zion gjøre paa den Bane, der fører til Fuldkommenhedens Maal, hvor nødvendigt er det da ikke, at ogsaa de Hellige i disse Lande bestræbe sig for at skride fremad i tilsvarende Forhold, saa at de, naar de komme hjem, kunde sammensmelte i fuldkommen Harmoni

med deres Brødre og Søstre i Bjergenes Dale. Lad dette være Alles Formaal. Lader os bestræbe os for at ære Gud baade med Legeme og Aand, thi begge høre ham til, idet vi holde hans Bud, lytte til hans Tjeneres Raad, og — saavidt vore nuværende Omstændigheder tillade det — leve efter de guddommelige Raad, der bleve givne paa General-Conferencen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 270.)

Onsdag den 10de. Ældste James Burnham skriver fra Overton i Flintshire i Nordwales:

„Jeg har organiseret to Grene med henved 150 Medlemmer, og vi fortsætte fremdeles med at døbe, enten det er koldt eller varmt. Der er stor Opposition."

Torsdag den 11te. I et Raad i Liverpool ordinerede Ældste Young, Richards og Taylor ved Haandspaalæggelse Ældste Daniel Browet til at have Varetægt over et Selskab Hellige, som skulde afseile til New Orleans med Skibet Echo, Capitain Wood, og John Cheese, David Wilding, James Lavender, William Jenkins, Robert Harris og John Ellison beskikkedes til hans Raadgivere. Robert Harris ordineredes til Ældste, og Ældste Browett beskikkedes til Selskabets Skriver.

Løverdag den 13de afseilede Ældste Orson Hyde fra New York til Liverpool for derfra at reise til Jerusalem. Han ledsagedes af Ældste George J. Adams.

Søndag den 14de. En Conferenee for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev afholdt i London Søndagen den 14de Februar 1841. Tilstede vare Ældsterne H. C. Kimball, W. Woodruff, Lorenzo Snow og William Pitt — samt fire Præster. Forsamlingen kaldtes til Orden af Ældste Kimball Kl. 2 Eftermiddag. Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Ældste Pitt, at Ældste Woodruff bliver Conferencens Præsident; eenstemmig vedtaget. Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Ældste Woodruff, at Dr. W. Copeland bliver Skriver; eenstemmig vedtaget. Forsamlingen aabnedes med Bøn af Ældste Kimball og med Sang. Præsidenten opfordede det arbeibeidende Præstedømme til at afgive Rapporter angaaende deres Arbeidsmarker. Menigheden i Ipswich, repræsenteret af Ældste Pitt, talte tolv Medlemmer, een Ældste, een Præst og een Lærer. Menigheden i Bedford, repræsenteret af Præst Robert Williams, talte 42 Medlemmer og een Præst; Syv bortflyttede og Een død. Menigheden i Wolwich, repræsenteret af Præst John Griffith, talte sex Medlemmer og een Præst. Menigheden i London, repræsenteret af Ældste Kimball, talte 46 Medlemmer, een Ældste og to Præster; Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare særdeles gode. James Allen blev ordineret til Ældste og Thomas Barnes til Præst. Robert Williams blev ordineret til Ældste og beskikket til at præsidere over Bedford Green; William Smith og John Sheffield til Præster, Richard Bates fra Woolwich Green blev ordineret til Præst, og A. Painter fra

samme Sted til Lærer. De bleve alle ordinerede under Ældste Kimballs, Woodruffs og Snows Hænder. Der blev foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Woodruff, at Ældste Snow beskikkes til Præsident over denne Conference og tillige til at have Overopsynet i Menigheden i London. Megen værdifuld Underviisning blev given af Ældsterne Kimball og Woodruff med Hensyn til Præstedømmets Pligter. Der blev foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Ældste Snow, at Conferencen sluttes til Søndagen den 16de Mai 1841. Conferencen blev derpaa sluttet med Sang og Bøn Klokken halv sex.

Dr. W. Copeland,
Skriver.

Mandag den 5te. Som Committeens Formand fremlagde jeg for Byraadet et Udkast til „Lov angaaende Maadeholdssagen," hvilket efter en lang Diskussion blev vedtaget. Ved denne Leilighed holdt jeg et længere Foredrag angaaende Brugen af Spirituosa og paaviste, at de vare unødvendige, og at de virke som Gift i Legemet, medens der gives Rødder og Urter, hvilke ganske kunne erstatte alle stærke Drikke som Lægemidler.

Tirsdag den 16de. Besluttet af Staten Missouris Senat og Repræsentanthuus i Forening, at der udgives to tusinde Exemplarer af Retsforhandlingerne angaaende „Mormonvanskelighederne" og af de Breve og Dokumenter, som vedkomme denne Sag. Udvalget til denne Samling, der foretages af en af begge Huse valgt Committee, trykkes i Pamphlet-Format og under Statssekretairens Overopsyn. Dette Skrift fremlægges i begge Huse og Exemplarer deraf uddeles til Medlemmerne af samme osv. Approberet den 16de Februar 1841.

Er det Missouris sidste Bestræbelse for at gjenvinde sin tabte Anseelse at udgive en sammentrængt Fremstilling om dets Røverier, Mord og Hærjen, som det uden den ringeste Foranledning har gjort sig skyldig i, og det netop nu, da der ikke er en eneste Hellig tilbage i Missouri til at fortælle Sandheden om dets Beboere?

Skibet „Echo" afseilede fra Liverpool til New Orleans med 109 Hellige, under Ledelse af Daniel Browett.

Løverdag den 20de. Ældste B. Young begav sig til Harnder og afholdt to Forsamlinger der om Søndagen.

Ældsterne William Kay og Thomas Richardson indførte Evangeliet i Staden Hereford.

Krigsretten for Nauvoolegionen antog ved eenstemmigt Votum nogle Resolutioner som Tillæg til de tidligere Bestemmelser.

Mandag den 22de forelagde jeg Byraadet følgende Resolution, der blev eenstemmig vedtaget, nemlig:

Besluttet af Byraadet i Nauvoo, at det herved udtaler dets varmeste Tak til Gouverneuren, Revisionsraadet og Medlemmerne af begge Huse af den lovgivende Forsamling i Staten Illinois for de Friheder, de have tilstaaet Staden, og for den Godhed og Velvillie, som de i Løbet af Vinteren have beviist mod vort Samfund.

Jeg fremsatte ogsaa et Forslag som Tillæg til Loven for Universitetet.

Tirsdag den 23de. Ældste Kington skriver fra Bristol i England: „Vi have døbt Otte her paa Stedet."

Der blev ligeledes udgivet en af ti Paragrapher bestaaende Lov for Selskabet for Nauvoohuset. Denne Lov blev approberet den 23de Februar 1841 og undertegnet af Præsidenten for begge Huse og af Statssekretairen for Illinois, Stephen A. Douglas.

Den 27de Februar blev der vedtaget

en Lov for Nauvoo Agerdyrknings- og Industriselskab. Loven udgjør ti Paragrapher.

Onsdag den 24de. Ældste Young vendte tilbage til Liverpool, og den 25de var han tilstede i en patriarkalsk Velsignelsesforsamling hos Broder Dumville. Fader Melling udførte Forretningen. Ældste James forrettede som Skriver.

Løverdag den 27de reiste Præsident Young til Manchester og holdt Søndagen den 28de Forsamling i Lombardstreet Room.

Løverdag den 1ste Marts. Ifølge mit Raad deelte Byraadet Staden i fire Distrikter.

Jeg mødte i Byraadet og fremlagde et Lovforslag angaaende religiøse Foreninger. Ligeledes fremsatte jeg et Lovforslag angaaende offentlige Forsamlinger — og et andet angaaende Oprettelsen af nogle flere Embedsposter i Staden.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Fra Rønne skrives den 28de Mai i „Bornh. Avis": Igaar Eftermiddags anrettede en Hagelbyge betydelig Skade paa endeel Gaarde og Huse i Knudsker og Vestermarie, idet en stor Deel Vinduesruder bleve slaaede istykker. Alene hos Skolelærer Lund i Vestermarie blev 72 Ruder slaaet istykker. Efter Sigende skal 2 under Bygning værende Huse i Østerlarsker være slaaede om og Lynilden nedslaaet ved Rabekkegaard i Knudsker. Rugen paa Marken har lidt betydelig. Her i Byen mærkedes kun i Østerqvarteer ubetydelig Regn. — I et senere Numer fortæller samme Blad, at Haglen var saa stor som Valnødder og foraarsagede, at flere Par Heste løbe løbske, og at Kreaturerne løb forvildede omkring i Marken; Gjæslinger saavelsom mindre Fjerkræ ihjelsloges.

England. Den 29de Mai trak et usædvanlig heftigt Tordenveir hen over London. Lynet slog ned i tre Huse i forskjellige Gader samt i Stephens Kirken, hvis Spir beskadigedes endeel. En Skipper blev ombord paa et paa Themsen liggene Fartøi dræbt af Lynet, og en anden Skipper blev ved et Lynslag berøvet Synet. Fra London drog Uveiret over Birmingham.

Frankrig. Fra Paris berettes ligeledes, at man der havde et heftigt Tordenveir den 27de Mai. Lynet slog tre Gange ned i Byen; første Gang paa Boulevard des Capucines hos den bekjendte Photograph og Luftskipper Nadar, dog uden at anrette Skade; anden Gang i Rue Caumartin, hvor et Par afholdte Kunstnere Capoul og Eugene Bataille, der stode i Begreb med at stige tilvogns, slap med Skrækken, og tredie Gang paa Børspladsen, hvor Hestene for to forskjellige Vogne løbe løbsk og tørnede imod en Omnibus og et privat Kjøretøi, uden at der dog skete nogen Ulykke.

Mellemasien. Khanen af Bokhara har lidt et afgjørende Nederlag imod Russerne og skal selv være falden i Slaget. Som Følge af denne Seir har den

russiske General Kaufmann besat den berømte Stad Samarkand, et af den rene Muhamedanismes Hovedsæder. Khanen af Bokhara var den mægtigste Fyrste i Turan, og man kan, som Indep. Belge bemærker, nu sige, at der ikke længer findes nogen virkelig uafhængig Stat i Centralasien. Russerne ere nu kun skilte fra Indien ved Afghanistan og de høie Bjergkjæder, der danne Knudepunktet af Asiens østlige og vestlige Høiland.

China. Fra Tientsin meldes under 1ste dennes til Russ. Telgraphagentur, at 40,000 Insurgenter fra Syden i 5 Dage have beleiret Tientsin, at de true med at storme Staden og have plyndret Nabolandsbyerne. Den af 20,000 Mand bestaaende Tientsingarnison og 3 Kanonbaade beskytte Europæerne.

Amerika. Fra Mexico berettes i den velunderrettede Mem. Dipl., at Juarez til Trods for den der herskende Finantsnød har tildeelt sig selv som Republikens Præsident en aarlig Appanage af 40,000 Piastre, (omtrent 66,000 Rd.) imedens Præsidenten i de Forenede Stater kun har en Appanage af 25,000 Dollars (omtrent 44,000 Rd.) Desuden skal Byen Mexico have faaet Tilhold om at udrede 32,000 Piastre (omtrent 53,000 Rd.) til Præsidenten i Repræsentations- og Huusleiegodtgjørelse, samt til Tjenerskabets Underhold. Alle Hovedstadens Damer vedblive, som det hedder i samme Blad, at bære Sørgeklæder for Keiser Maximilian.

I Canada venter man atter en Invasion af Feniere og tager alle mulige Forholdsregler for at afværge et saadant Angreb.

Sandwichsøerne. Fra den 27de Marts til den 13de April har der paa Sandwichsøerne været en uafbrudt Række af Jordskjælv; man har i det anførte Tidsrum sporet ikke færre end 2000 Rystelser. Et Sted aabnede Jorden sig paa flere Punkter, og en 60 Fod høi Bølge, der trængte en Fjerdingvei op i Landet, rev Alt bort med sig, hvorved omtrent 100 Menneskeliv og mange Tusinde Stkr. Heste og Hornqvæg gik tilgrunde. Fra forskjellige Kratere væltede 5—6 engl. Mile lange, glødende Lavastrømme ned mod Havet med en Hurtighed af 10 Mile i Timen; de ødelagde Alt, hvad der mødte dem paa deres Vei, og dannede en ny Ø i Havet. Af et nyt Krater, der var to Mile i Gjennemsnit, fløi glødende Klippestykker 1000 Fod op i Luften, saa at man kunde see det 50 engl. Mile borte. Det stærkeste Stød sporedes den 2den April. Ulykken og Nøden skal være meget stor.

Blandinger.

Insekternes Følelsessands naaer, som den franske Naturforsker Dr. Pouchet bemærker i sit nylig udgivne interessante Værk l'Univers, undertiden en mærkværdig Udvikling. Hos visse Arter træder den endogsaa istedetfor et Sprog. Myrerne meddele sig saaledes indbyrdes ved at berøre hverandre. Naar to af disse kloge Smaainsekter mødes paa deres Udflugter, bemærker man, at de berøre hinanden paa forskjellige Maader med deres Følehorn, og at de derpaa fatte en ny Beslutning, som er en Følge af en Art Meddelelse igjennem Følelsens Sands. Den gelsiske Natur-

forsker Huber, der nøie har studeret Myrernes Naturhistorie, giver denne Meddelelsesmaade Navn af „Følehornssproget.“ Et ganske simpelt Experiment, som blev foretaget af denne Lærde, godtgjør paa den meest indlysende Maade Rigtigheden af det her Anførte og har tillige den Fordeel, at Enhver med ringe Uleilighed kan gjøre det efter. Han satte nemlig en lille Befolkning af Myrer ind i et tomt, vel tillukket og halvmørkt Værelse. Først bemærkede han, at Myrerne adspredte sig i Uorden i alle Retninger; men dernæst saae han, at naar det under denne Omstreifen blot lykkedes en eneste af dem at opdage en eller anden Udgang, løb den skyndsomt midt ind iblandt de andre og berørte nogle enkelte af dem paa en vis Maade. Efter denne pantomimiske Meddelelse ordnede hele Bofolkningen sig strax i lange, regelmæssige Colonner og marscherede lige løs paa Udgangen, idet Myrerne nu aabenbart, alle som een, vare gjennemtrængte af en fælles Bevidsthed om, at Friheden var gjenvunden.

Som Exempler paa de Indtægter, der ere tillagte adskillige af den irske Kirkes Dignitarier, anføres i engelske Blade, at Erkebiskoppen af Armagh har en aarlig Indtægt af over 100,000 Rd., Erkebiskoppen af Dublin over 60,000, Biskoppen af Kilmore, Elphin og Ardagh ca. 50,000, Biskoppen af Derry 64,000, Biskoppen af Tuam og Killala ca. 40,000 Rd. osv. Lord Beresford, der var en af de sidste titulaire Indehavere af Erkebispesædet i Armagh, skal i det Hele taget have havt en Indtægt af ca. 6 Millioner Rd. af dette Embede. Dertil kommer, at mange af disse Poster med Rette betragtes som Sinecurer.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.